

Mieko
Kawakami

Nebo

Mieko Kawakami

Nebo

Mieko Kawakami
Heaven

Copyright © 2009 by Mieko Kawakami
Original Japanese title: Hevun
Original publisher: Kodansha Ltd
Translation © 2025 by Dana Hashimotová
Cover © 2025 by Nikola Janíčková
Cover photograph: © Takako Noel
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

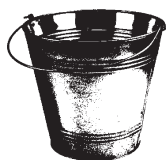
ISBN 978-80-551-9076-1

ODEON

Mieko Kawakami

Nebo

Preložila Dana Hashimotová

1

To dokáže predsa každý! Stačí len zažmúriť oči. A už si na druhej strane života.

Celine: „Cesta do hlbín noci“

Keď som jedného dňa, koncom apríla, otvoril peračník, objavil som v ňom poskladaný papierik, zastoknutý kolmo medzi dve ceruzky. Rozložil som ho a prečítal si pentelkou napísaný odkaz: „Sme na jednej lodi.“ Tenkou tuhou, takže písmenká pripomínali drobné rybacie kosti. Len toľko, nič viac.

Lístok som okamžite schoval späť do peračníka, potlačil som rozrušenie a po chvíli som sa rozhliadol okolo seba, tváriac sa pritom čo najprirodzenejšie. Prestávka ako každá iná, po triede sa rozliehala veselá vrava spolužiakov a ich hulákanie ako zvyčajne. V snahe upokojiť sa som viackrát za sebou zrovnal rohy učebníc s rohmi zošitov a pomaly a dôsledne som si ostrúhal ceruzky. Napokon zvonček ohlásil tretiu hodinu, zarachotili stoličky, vošla učiteľka a začala sa hodina.

Ten odkaz som si nedokázal vysvetliť inak ako šikanovanie. Ale prečo mi robia niečo také nepochopiteľné práve teraz, to bola pre mňa záhada. V duchu som si pozdychol a už aj na mňa padala tá zvyčajná sklúčenosť.

V peračníku som si našiel len ten prvý lístok, potom mi v pravidelných intervaloch prichádzali ďalšie, ale tie som si nachádzal v lavici, prilepené lepiacou páskou na miestach, kam som hneď dočiahol rukou. Vždy som celý stuhol a hneď nato som sa opatrne poobzeral, či niekto nezachytil moju reakciu. Nemal som potuchy, ako sa mám zachovať, a prepadával ma neopísateľný zmätok.

„Čo si robil včera, keď pršalo?“ Alebo: „Ktorú krajinu by si rád navštívil?“ Zakaždým to bola len krátka veta, nejaká otázka napísaná na kus papiera veľkosti pohľadnice. Odkazy som si čítal na záchode a aj by som ich zahodil, len som nevedel kam, a tak som si ich strkal pod tmavomodrý obal žiackeho preukazu. Inak nebolo badať nijaké zmeny, ktoré by mohli spustiť túto korešpondenciu.

Ninomijovci ma naďalej nútili nosiť ich tašky, úplne normálne do mňa kopali, mlátili ma svojimi flautami a všelijako ma prehánali. Lístky mi prichádzali pravidelne a obsahovali čoraz dlhšie odkazy. Moje meno, ako aj meno odosielateľa na nich stále chýbalo, ale pri skúmaní toho písma mi občas napadlo, že vôbec nemusia súvisieť s ninomijovcami. Takéto predstavy som však hneď zapudil ako hlúpe, počas dlhého rozjímania mi z hlavy samy vyprchali a ja som sa v duchu prepadal čoraz hlbšie.

V každom prípade som si postupne vypestoval návyk každé ráno po príchode do školy skontrolovať, či mi neprišiel ďalší odkaz. Prázdna trieda bývala ráno tichá a jemne zapáchala po oleji. Čítanie textu napísaného drobným písmom mi robilo radosť. Jasne som si uvedomoval, že to môže byť pasca, ale napriek obavám vo mne niečo v tých odkazoch vzbudzovalo nepatrnú nádej, že z nich nemusím mať strach.

Začiatkom mája mi prišiel lístok s takýmto odkazom: Chcem sa s tebou stretnúť. Čakám na teba po vyučovaní medzi piatou a siedmou. Bol tam aj dátum. V ušiach sa mi zrazu rozozvučal tlkot vlastného srdca, opakovane som si čítal text a ten sa mi samovoľne vznášal už aj pred zažmúrenými očami. Bola tam nakreslená aj jednoduchá mapa. Celý deň som rozmýšľal, ako mám na odkaz zareagovať, a to ma plne zamestnalo aj počas nasledujúcej prestávky. Napokon ma z toho rozbolela hlava a stratil som chuť do jedla. Pripadalo mi však isté, že ak sa vyberiem na určené miesto, bude ma tam čakať Ninomija so svojimi kumpánmi a dopadnem ešte horšie než zvyčajne. Predpokladal som, že keď sa tam s nádejami vyberiem, oni si ma vystriehnu, schmatnú ma, budú mať pripravený nejaký nový spôsob šikania a ja si to odnesiem, ako ešte nikdy predtým. No nedokázal som to ignorovať.

V určený deň som nemohol obsedieť.

V triede som celý deň sústredene pozoroval, čo robia ninomijovci, ale nepostrehol som u nich nič nezvyčajné.

Jeden z jeho poskokov si to všimol, zrúkol na mňa „Čo sem furt čumíš?!“ a hodil do mňa svoju prezuvku. Zasiahla ma do tváre a spadla na podlahu. „Zdvihni ju a dones,“ rozkázal mi a ja som ho poslúchol.

Vyučovanie sa pomaly končilo a ja som bol čím ďalej, tým nervóznejší, až mi z toho bolo zle.

Konečne odzvonilo aj poslednej hodine a ja som sa vyslovene rozbekol domov. Klusajúc som sa spytoval sám seba, či tam naozaj pôjdem alebo čo mám teda robiť, ale nech som o tom rozmýšľal akokoľvek, odpoveď som nenachádzal. Desila ma myšlienka, že to môže byť tak či tak iba zle.

Mama si všimla, že som sa vrátil, pozdravila ma ahoy, sedela na válande a ďalej sledovala telku. Odzdravil som ahoy! Hlas v televízii čítal správy, okrem neho nebolo počuť nič iné. V každom kúte domu vládlo presne také ticho ako zvyčajne.

„Dnes som cez deň všeličo pripravila, vieš?“ oznámila mi mama.

Vybral som z chladničky škatuľu grapefruitového džúsu, nalial som si z neho do pohára a postojacky ho vypil. Mama sa na mňa pozrela a upozornila ma, aby som si sadol, keď pijem. O niečo neskôr som počul, ako si strihá nechty buď na rukách, alebo na nohách.

„Myslíš, na večeru?“

„Jasné! Cítiš tie vône? Prvýkrát v živote som zväzovala kus mäsa bavlnenou niťou.“

Napadlo mi, či sa dnes otec výnimočne nevráti domov, ale nespýtal som sa jej na to.

„Chceš večerať skoro?“

„Hm, zájdem ešte do knižnice, takže nemusíme tak skoro.“

V meste sme mali aleju mohutných stromov dlhú až niekoľko stoviek metrov. Tadiaľ som chodieval do školy. Miestom stretnutia sa malo stať jedno ihrisko, primalé na to, aby sa dalo nazvať parkom. Išlo sa k nemu touto alejou a asi v jej polovici bolo treba zabočiť doľava.

Z domu som vyrazil o štvrtej, takže keď som prišiel na miesto, nikto tam ešte nebol. V každom prípade sa mi ulavilo. Bola tam lavička z pneumatík naskladaných na seba a betónová veľryba, medzi nimi menšie pieskovisko, z ktorého miestami vytŕčali škatuľky od sladkostí a plastové vrecká. Na jeho povrchu sa povalovali vysušené psie alebo mačacie výkaly, obalené vrstvou piesku ako mäso v strúhanke. Skúsil som ich spočítať, ale nachádzal som stále ďalšie a ďalšie, takže som nadobudol dojem, že ich bude plné pieskovisko. Ako som sa na ne pozeral, napadlo mi, že ma ich prinútiť zjesť, a z tej myšlienky ma začalo páliť hrdlo. Mocným výdychom som sa pokúsil tú predstavu výkalu zapudiť, no telo mi oťaželo.

Ústna dutina veľryby bola taká veľká, že by sa do nej zmestili dvaja ľudia mojej výšky. Jej pôvodnú farbu nebolo možné rozoznať, keďže sa už úplne zošúchala, ale na chrbte a na hlave mala viacero nápisov, načmáraných čiernou fixkou. Ihrisko sa nachádzalo v tieni starého

obecného činžiaka, takže zem tam bola od vlhkosti až nepríjemne čierna.

Vrátil som sa do aleje a rozhodol sa počkať tam.

Posadil som sa na kovovú lavičku, prudko som vydýchol a pomaly sa nadýchol. V duchu som si opakoval, že som sem nemal chodiť. Keby som však neprišiel, pre ninomijovcov by to isto zasa bola len zámienka, aby sa na mne vyvršili, lebo som nesplnil ich očakávaní.

Vzdychol som si a vztýčil hlavu. Ešte donedávna holé čierne kmene stromov teraz zdobilo zelené lístie a zaševalilo pri každom závane vetra. Zložil som si okuliare a počúchal si oči. Zabladel som sa na aleju. Stále rovnaká scenéria, plochá a bez hĺbky.

Orezal som si ju do štvorca, ako to obyčajne robievam, a pri každom žmurknutí som ten doteraz vidенý obraz akoby pustil na zem ako stránku papierového obrázkového divadla.

Keď som sa po krátkom čase, neschopný akýchkoľvek myšlienok, vrátil na určené miesto, na lavičke z pneumatík chrptom ku mne niekto sedel. Dievčina v uniforme. Nesmierne ma to zmiatlo, očakával som, že tu musí byť ešte niekto iný. Náhlivo som sa poobzeral po okolí, ale nikoho ďalšieho som nevidel.

Váhavo som zamieril k nej. Zastavil som sa pred veľrybou, ona vtedy začula moje kroky a prudko sa ku mne otočila. Bola to jedna z mojich spolužiačok, volala sa Kodžimová. Vstala, pozrela sa na mňa a pozdravila

ma miernym kývnutím hlavy. Ja som sa jej reflexívne uklonil tiež.

„Odkazy.“

Kodžimová bola nízka, trochu počerná, mlčanlivá žiačka. Vždy chodievala v pokrčenej blúzke a obnosenej uniforme a akoby naklonená na jednu stranu. Mala hustú čiernu kučeravú hrivu a konce vlasov jej trčali na všetky strany. Pod nosom jej rástli jemné chlípky, akoby fúzy, alebo to mohla byť aj vrstva špiny a za to sa jej vysmievali. Ostatné dievčatá z triedy ju šikanovali, že je špinavá a z bedárskej rodiny.

„Nečakala som, že prídeš,“ zasmiala sa Kodžimová bezradne. „Hnusím sa ti?“

Nedokázal som hneď odpovedať, tak som len zavrtel hlavou. Chvíľu sme mlčky stáli.

„Nesadneš si?“ spýtala sa Kodžimová a ja som sa jej pokúsil pritakať, ale nevedel som sa riadne posadiť.

„Niežeby som ti chcela niečo konkrétne povedať, len sa mi chcelo s tebou o všeličom porozprávať. Takto vo dvojici. Už dlho o tom premýšľam, obaja to potrebujeme, aj ja, aj ty,“ pokračovala, no hlas sa jej miestami zadrhával.

Jej hlas som poriadne počul a videl som ju rozprávať azda prvý raz. A rovnako prvýkrát som jej hľadel priamo do tváre. Takto som sa so žiadnym dievčaťom ešte nerozprával. Na dlaniach i na celom tele mi vyrázil pot a nevedel som, kam sa mám pozerieť.

„Ďakujem, že si prišiel.“

Mala pevný hlas, ani vysoký, ani nízky, akoby presne v polovici priamky hlasového rozpätia. Niekoľkokrát

som prikývol a zdalo sa, že ju moje reakcie trochu upokojili.

„Vieš, ako sa volá toto ihrisko?“

Zavrtel som hlavou.

„Ihrisko s veľrybou. Lebo toto tam je veľryba, ale to vlastne vidíš! Aj keď ho tak volám iba ja,“ zasmiala sa. Ihrisko s veľrybou, zopakoval som si v duchu.

„Ako som ti povedala pred chvíľou, dlho som si želala porozprávať sa s tebou. Preto som ti posielala tie lístočky. Bola som presvedčená, že neprídeš, takže som teraz vyvedená z miery,“ povedala Kodžimová o dosť rýchlejšie než doteraz a rukou si pritom šúchala nos.

Opäť som prikývol.

„Chcela by som sa s tebou kamarátiť,“ povedala. Hľadela mi do tváre. „No len ak si to želaš aj ty.“

Nechápal som, čo hovorí, ale aj na to som jej reflexívne pritakal. Po tej automatickej reakcii sa mi však v hlave zrazu vyrojili najrôznejšie otázky. Čo vlastne znamená kamarátiť sa s niekým alebo kto vôbec je kamarát? Nedokázal som sa však na to spýtať. Zalieval ma pot a cícerkom mi stekal po chrbte. Kodžimová sa však po mojej odpovedi radostne zasmiala, vzdychla si a vyhlásila, že ju to teší. Vstala z lavičky z pneumatík a dlaňami si oprášila zadnú časť sukne. Na tej sa jej okrem plisovaných záhybov črtali ešte viaceré iné v rôznych smeroch. Vrecká saka uniformy mala niečím napchaté a neprirodzene sa jej vydúvali. Vytrčali z nich cípy papierových vreckoviek.

„Šťapamin,“ povedala Kodžimová a povzdychla si, stále však s úsmevom na tvári. Potom sklopila pohľad

k nohám. Šta... zopakoval som si to slovo v duchu a chcel som sa jej spýtať, čo to znamená, ale nevedel som odhadnúť, kedy a ako je vhodné spýtať sa na niečo také, a tak som radšej mlčal.

„Smiem ti zase napísať?“

„Áno,“ odvetil som. Čudne zachrípnutým hlasom, až som sa začervenal.

„Takže ti môžem posilať lístočky?“

„Hej,“ prikývol som.

„Odpovieš mi?“

„Áno,“ slúbil som a potešilo ma, že sa mi to podarilo vysloviť dostatočne nahlas.

Nato sme sa na nejaký čas odmlčali. Z diaľky k nám doliehal škrekot havranov.

„Tak ahoj!“ rozlúčila sa, prehla pery do oblúka a na chvíľku na mňa uprela pohľad. Potom zdvihla ruku na pozdrav, prudko sa zvrtila na päte a rýchlo, skoro až poklusom vyrazila po odbočke z aleje.

Neobrátila sa ani raz. Jej silueta sa v mojich očiach zdvojovala a rýchlo sa zmenšovala. Rozmýšľal som, ako dlho asi človek pozoruje pri takejto príležitosti siluetu odchádzajúceho, ale napokon som sa za Kodžimovou pozeral až dovtedy, kým mi úplne nezmlzla z dohľadu. Pred očami mi dlho zotrval obraz jej ťažko sa vlniaceho, pre záhyby hranatého lemu plisovanej sukne, ktorý ju plieskal po nohách niekde v polovici lýtok. A ten komplikovaný pohyb spôsobený zvláštnou hranatosťou sukne vo mne rezonoval aj po tom, ako Kodžimová zmizla.

„Hej, Škulavec!“ zaznelo za mnou v ten deň po vyučovaní, a keď som sa s odporom otočil, jeden z Ninomijových poskokov ma schmatol za krk a vtiahol späť do triedy. Ako zvyčajne. Ninomija sedel na lavici uprostred ako vždy. Keď ma uvidel, s rehotom ma privítal, že vitaj naspäť. Potom mi prikázal: strč si kriedu do nosa a nakresli ňou na tabuľu natoľko zaujímavý obraz, aby u nás vyvolal výbuch smiechu, ktorý nám celú minútu nedovolí ani sa pohnúť. Ninomijov príkaz jeho kumpánov nesmierne pobavil, jeden z nich ma predviedol k tabuli a aj oni všetci sa presunuli bližšie k nej.

S Ninomijom sme vychodili tú istú základnú školu.

On bol už vtedy ústrednou postavou triedy. V ročníku bol najlepší v športe, aj známky mal dobré a v tvári vyzeral tak, že sa musel páčiť každému. Zakaždým nosil sveter inej farby než všetci ostatní a vlasy mal dlhé až po plecica. Navyše mal o tri roky staršieho brata, ktorý sa medzi žiakmi tešil rešpektu, takže to bola v škole známa dvojica. Už len toto dodávalo Ninomijovi zvláštnu auru, preto sa okolo neho vždy krútili spolužiaci, ktorí sa usilovali o jeho priazeň. Po nástupe do nižšej strednej školy nosieval dlhé vlasy zviazané do chvosta, vtipmi zabával dievčatá v triede, ale jeho fóry sa páčili nielen im, rozosmiali každého. Aj v učení patril k najlepším, od prvého ročníka navštevoval prípravku pre postup na vysokú školu. Spolužiaci ho mali, samozrejme, radi a obľube sa podľa všetkého tešili i medzi učiteľmi.

„Tak už kresli, rýchlo!“

Mlčal som a nedokázal sa ani pohnúť. „Ty furt žiaden pokrok, aj keď sa ti venujeme už tak dlho,“ komentoval Ninomija s otráveným výrazom na tvári a rozťahoval paže. To zase všetkých naokolo pobavilo natoľko, až sa klátili od smiechu. Hneď za hlúčikom jeho poskokov som videl Momoseho, ako stojí s rukami prekríženými cez prsia. Jeho som stretol až tu, v nižšej strednej škole. Aj v prvom ročníku sme chodili do rovnakej triedy. Učil sa rovnako dobre ako Ninomija a vraj navštevoval tú istú prípravku ako on. Ja som s Momosem ešte nikdy neprehodil ani slovo. On bol aj v škole vždy s Ninomijom, ale bol mĺkvy a nikdy som ho nevidel vystrájať so spolužiakmi. Nevedel som prečo, ale na hodinách telesnej výchovy sa nezúčastňoval, len sa prizeral. Krásou sa Ninomijovi síce nevyrovnal, ale výzorom aj tak patril do kategórie tých, ktorí sa páčia každému. Odo mňa boli obaja o viac než desať centimetrov vyšší.

Z Momoseho výrazu som nikdy nevedel uhádnuť, čo si práve myslí. Aj keď ma šikanovali, on mi priamo neubližoval, len sa s prekríženými rukami postavil obďaleč a prizeral sa.

„No čo už s tebou, sme zaneprázdnení a času nemáme nazvyš,“ vyhlásil Ninomija.

„Dnes ti to prepáčime, stačí, keď zožerieš tamtie tri kriedy.“

Ninomija mi prikázal, aby som si dve z nich najskôr zastrčil poriadne hlboko do nosa, po jednej do každej dierky.

„A s tou tretou si pokývaj pred očami, ty škuľavec, a riadne sa jej poďakuj, než ju zožerieš!“ nariadil mi a silne ma kopol priehlavkom do kolena.

Či už ma kopali, bili, alebo válali po zemi, ninomijovci si vždy dali pozor na to, aby mi na tele nezanechali žiadne stopy. Keď som po návrate domov zistil, že mi nezostala ani ranka, až som sa divil, kde sa ninomijovci naučili takéto hmaty.

Nohami, ktorými ma bežne kopali do kolien a stehien, si postupne nachádzali nové terče, šliapali po mne gumenými podrážkami tenisiek, akoby skúmali mäkosť môjho brucha, zatláčali ma do kútov a odkopávali kade-tade. Narážal som do stien, strácajúc rovnováhu som sa chytal lavíc a padal, a zakaždým som narobil veľký hluk. A v duchu som si stále opakoval: „ako zvyčajne, nič zvláštne“, a len som čakal, až sa to skončí.

Schmatli ma za vlasy a postavili na nohy, do oboch nosných dierok mi vtisli po jednej kriede, poslednú mi strčili do ruky a ja som do nej prednými zubami zahryzol.

Ninomijovci ma pritom pozorovali a rehotali sa.

Doteraz ma prinútili piť vodu z rybníka i zo záchovej misy, zjesť akvariijnú rybičku či zvyšky zeleniny z klievky pre králiky, ale krieda tu bola prvý raz. Nemala ani vôňu, ani chuť. „Rýchlo to zožer,“ velil Ninomija a ja som so zažmúrenými očami lámal v ústach kriedu, ktorá pritom hlasne praskala. Plne som sa sústredil na to, aby som tú vec vo svojej ústnej dutine rozdrvil nadrobno. Zaškrípalo to a ostrá špička zlomenej kriedy

sa mi zapichla zvnútra do líca. Na nič som nemyslel, len som sa usiloval pohybovať sánkou a prehľtať to, čo sa mi prevaľovalo na jazyku, v poradí podľa veľkosti, ktorú dokázal pojať môj hltan.

Keď som do seba dostal všetky tri kriedy, jeden z nich začal vykrikovať názov nápoja kalpis, priniesol bielu tekutinu v plastovom pohári zamazanom od vodových farieb a podal mi ju. Krieda rozpustená vo vode. Pritisli ma k stene, pohár mi pritlačili k ústam a ja som to vypil. Naplo ma na vracanie a v okamihu som to všetko vyvrátil. Tekutina mi vytekala aj z nosa, oči mi slzili. Zviezol som sa na podlahu, oprel sa o ruky a rozkašľal sa. „Hej, čo to vyvádzaš, Škuľavec?!“ kričali ninomijovci, odsakovali odo mňa a zároveň celí šťastní od radosti tliekali rukami. „Vylíž, čo si vygrcal,“ prikázali mi a pritlačili mi hlavu k podlahe. Okolo mňa samé vysmiate tváre.

Od toho dňa sme si s Kodžimovou začali vymieňať písomné odkazy. Dovtedy som si nikdy s nikým nepísal, takže som nemal ani potuchy, ako má taký list vyzerať. Čerstvo zastrúhanou ceruzkou som len tak skúšal napísať, čo mi práve napadlo, aby som to zase vygumoval, a takto dookola, kým som to ako-tak nezvládol. Nech som sa však čo ako snažil napísať viac než jednu stranu, nijako sa mi to nepodarilo. Bolo to vždy len o samých bežných veciach, ale postupne sme sa aj tak navzájom spoznávali. Aby sa o našej korešpondencii nikto nedozvedel, ráno som prichádzal do triedy vždy prvý a nalepil som jej svoj list do lavice, na druhý deň som zase

nachádzal jej odpoveď v tej svojej. Čítaval som si ju na záchode. Niežeby sme sa dohodli, ale ani jeden z nás nikdy nespomenul ani školu, ani šikanovanie.

Keď som list dopísal, zložil som si okuliare, priblížil si ho k ľavému oku a viackrát som si tie riadky prečítal. Z toho opakovaného čítania ma zakaždým prudko zabolelo za okom i v polovici mozgu.

Bol som škulaľavý.

Videl som všetko rozmazane a dvojmo, pretože obraz, ktorý zachytilo ľavé oko, prekryval ten nejasný z pravého. Preto som videl všetko plytko, nech som sa pozeral na hocičo, nedokázal som posúdiť ani vzdialenosť vecí rovno pred sebou. Aj keď som sa ich dotýkal prstami či dlaňami, nikdy som si nebol istý, či sa ich naozaj dotýkam a či ich vnímam správne.

Ahoj! Aj dnes som si niekoľkokrát prečítal tvoju správu. Píšeš pentelkou, však? Ja používam ceruzku. Odpoviem Ti na otázku z Tvojho predchádzajúceho listu. Niežeby som mal nejaký konkrétny oblúbený román alebo žáner, ale čítanie aj tak pokladám za svoj koníček. Tak ahoj!

Nazdar! Ďakujem Ti za odpoveď! Dnes poriadne lialo, však? Kvapky mi divoko bubnovali po dáždniku. Bála som sa, či mi ho neprederavia. Keď som cestou domov prechádzala popri Jokoš, prihnal sa nákladiak a celú ma ošpliechal vodou z kaluže. Pripadala som si ako v komikse. Čo by som asi napísala do bubliny? Niežeby sa mi páčilo moje písmo alebo obsah, ale ja píšem listy rada. Čakám na Tvoju odpoveď!

Ahoj! Toto Ti píšem večer. Teraz silno fúka vietor. Vieš, mne pripadá písanie vždy ťažké. Je to asi ťažšie, ako sa rozprávať. Dá sa to cvikom naučiť? Budem sa snažiť! To je všetko, a pritom nad tým sedím už vyše hodiny. Tak ahoj!

Nazdar! Thank you za odpoveď! Som šokovaná z výsledkov polročných testov, sotva 360 bodov! Na Tvoje sa radšej nespýtam. Ty ich budeš mať určite lepšie! Ozaj, k tomu textu, čo si vymyslel do bubliny, je perfektný! Skúsím si ho povedať, keď ma nabudúce pri daždi zase offka nejaký nákladiak. A vieš, tento list je dnes môj druhý pokus. Raz som ho už začala písať, ale nešlo mi to, tak som potom skúsila vyšívvať. Jednoduchá, takzvaná krížiková výšivka, len stále prevliekaš ihlu a ideš, krížik za krížikom. Vlastne by som si chcela vyšívť poťah na vankúš, lenže práve ten vankúš mi chýba. Mali sme látku na krížikovanie, na tú vyšívam veľa takých drobných kvietkov. Aj vyšívanie ma celkom baví. Teraz ma tešia dve veci, vyšívanie a písanie listov. Čakám na Tvoju odpoveď.

Ahoj! Ako sa máš? V predchádzajúcom liste sa mi nepodarilo vysvetliť to o Tvojom hlase, ale už to mám! Ceruzka!

Tuha ceruzky tvrdosti 6B sa neláme, preto ju často používam a pri písaní som si niečo všimol. Tvoj hlas a tuha ceruzky tvrdosti 6B sú veľmi podobné. Možno Ti to ani tentoraz nedokážem dobre vysvetliť, ale obe sú mäkké a zároveň hutné a jasné, v tom vidím tú podobnosť. Prepáč, asi to nebude zrozumiteľné. Ale chcel som Ti to napísať.

Teraz je pol deviatej večer. Idem si urobiť tú domácu úlohu s prázdnu mapou. Tak ahoj!

Nazdar, nazdar! Pekný večer! Ale Ty si toto prečítaš ráno. Aké tam máte počasie? U nás prší. Obdobie dažďov sa ešte nezačalo, ale noc je vlhká. Prší.

A nech sa Ťa pýtam hocikol'kokrát, neprezradíš mi, ktorú knižku máš rád?! Si tajnostkár? Ja som nikdy žiadnu knižku poriadne neprečítala, preto ma to zaujíma. Čo som doteraz prečítala... ani si nespomeniem. Len životopis nejakého Číňana z triednej knihovničky na základnej škole. Teraz sa mi to vybavilo. Keby som nepísala tento list, asi by som si naň už nikdy v živote nespomenula.

Naozaj, rád čítaš knižky? Zabudla som Ti položiť túto otázku. Je to zaujímavé? Ja horko-ťažko zvládam čítanku, ale ak naraziš na niečo zaujímavé, daj mi vedieť. Doma nemám čo robiť a Ty si hovoril, že si na tom rovnako. Zvláštne, ale keď nemám nič na práci, mám pocit, akoby som proti niečomu bojovala. S niečím ticho zápasila. Bojujem, keď sa uložím spať, a rozmýšľam, ako dlho to bude trvať. Spytujem sa na to sama seba, aj keď kráčam, vtedy takisto bojujem. Do skončenia nižšej strednej školy zostáva ešte pol druhu roka, a ak všetko pôjde dobre, ešte nás čakajú tri roky na vyššej strednej. To všetko potrvá ešte viacero rokov. Úžas, nemyslíš? Mne to pripadá strašne náročné.

Aké to asi bude potom? Premýšľam aj o takých veciach. Ale ako všetci vravia, v roku 1999 možno naozaj nastane koniec sveta. A keby aj nenastal, podľa mňa sa toho veľa nezmení.

Ozaj, dnes Ti chcem niečo navrhnúť. Ak nesúhlasíš, povedz. Prišla na mňa tréma, ale napíšem Ti to. Chcem sa spýtať, či by sme sa nemohli ešte raz stretnúť druhú stredu